

רע"פ 1024/21 - סאבר אבו עצא נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1024/21

כבוד השופט י' אלרון

לפני:

סאבר אבו עצא

המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי באר שבע ב-ע"פ 20323-07-20 מיום
30.12.2020 שניתן על ידי הנשיאה ר' יפה-כץ
והשופטים י' עדן ו-י' דנינו

עו"ד אמיר נבון; עו"ד נועם אשחר

בשם המבקש:

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי באר שבע (הנשיאה ר' יפה-כץ, והשופטים י' עדן ו-י' דנינו) בע"פ 20323-07-20 מיום 30.12.2020, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (השופט ד' בן טולילה), בת"פ 71253-09-16 מיום 17.5.2018 ומיום 25.5.2020, בהתאמה.

2. כעולה מכתב האישום המתוקן, המבקש פרץ לרכבה של המתלוננת בתאריך 17.9.2016 ו"נטל" מתוכו תיק, ובו בין היתר מכשיר טלפון נייד. בהמשך אותו הערב, נכנס המבקש לתמונות בטלפון הנייד, מצא שם שתי תמונות אינטימיות בהן מצולמת המתלוננת בעירום, הפיצן בחשבון ה"אינסטגרם" הפרטי שלה, תוך שהוא מתחזה למתלוננת ובאופן שאיפשר לכל אחד ממאות ה"עוקבים" אחר חשבונה לצפות בתמונות ולהפיצן בתפוצה רחבה. זמן קצר לאחר מכן, אכן הופצו התמונות באתרים נוספים.

למחרת, מחק המבקש את כל תכני הטלפון הנייד של המתלוננת, ומכר את הטלפון לקטין.

עמוד 1

בגין מעשים אלו יוחסו למבקש עבירות של פריצה וגניבה מרכב (סעיף 413 וסעיף 413 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין)); חדירה לחומר מחשב ושיבוש או הפרעה לחומר מחשב ולמחשב, (סעיף 4 וסעיף 2(2) לחוק המחשבים התשנ"ה - 1995 (להלן: חוק המחשבים)); הטרדה מינית (סעיף 3(א)(5) לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998 (להלן: חוק למניעת הטרדה מינית)); ופגיעה בפרטיות (סעיף 2(4) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות)).

למבקש יוחסו שני אישומים נוספים אשר אינם במוקד הבקשה דנן, בגין הפרעה לשוטר במילוי תפקידו (סעיף 275 לחוק העונשין); נהיגה ברכב באופן נמהר ופזיז (סעיף 338(1) לחוק העונשין); חבלה לרכב (סעיף 413 לחוק העונשין); והשמדת ראיה (סעיף 242 לחוק העונשין).

3. בית משפט השלום הרשיע את המבקש בכל העבירות המיוחסות לו בפסק דין מפורט ומנומק, זאת בהסתמך על מכלול הראיות הנסיבתיות שבאו בפניו, ובכללן מחקרי תקשורת ועדות מומחה התקשורת. כמו כן התייחס בית משפט השלום לאופיו ה"מניפולטיבי" של המבקש ולעדויות הכבושה וה"בלתי מהימנה, פתלתלה... שמתפתחת בהתאם לחומר הראיות שנאסף והוטח בנאשם (המבקש - י.א)".

בנסיבות אלו, נקבע כי קמה "חזקה תכופה" שלפיה המבקש פרץ לרכב המתלוננת וגנב את הטלפון הנייד; ואף חזקה שבעובדה שלפיה המבקש הוא שהפיץ את התמונות באמצעות מכשיר הטלפון הנייד, אשר נתמכת בעדותו של מומחה התקשורת בדבר האפשרות הקלושה כי התמונות הופצו בדרך אחרת. משלא עלה בידי המבקש לסתור חזקות אלה, הורשע בעבירות שיוחסו לו בגין גניבת מכשיר הטלפון הנייד והפצת התמונות, כמו כן ביתר העבירות אשר יוחסו לו באישומים האחרים.

4. בגזר דינו, עמד בית משפט השלום על חומרת העבירות בהן הורשע המבקש, תוך שהדגיש כי גרם לפגיעה "משמעותית ונכבדת" בשורה ארוכה של ערכים חברתיים מוגנים, ובכלל זה הערכים של שמירה על קניין, ביטחון, פרטיות וכבוד.

לאור שיקולים אלו, השית בית משפט השלום על המבקש 45 חודשי מאסר בפועל וענישה נלוות, בכלל זה קנס בסך 5,000 שקלים או 20 ימי מאסר תמורתו; פיצוי למתלוננת בסך 16,000 שקלים; פיצוי למתלוננים באישומים הנוספים בסך 6,000 שקלים; וכן פסילת רישיון נהיגה למשך 36 חודשים.

5. ערעור המבקש על הכרעת הדין וגזר הדין נדחה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי מיום 30.12.2020.

בכלל זה, נקבע כי אין מקום להתערב בקביעותיו העובדתיות של בית משפט השלום; וכי המבקש לא עמד בנטל לסתירת "החזקה התכופה" ולא הניח בפני בית המשפט ראיה אשר יש בה לסתור חזקה זו, תוך שנקבע כי בשינוי גרסאותיו היה כדי ללמד על אי מהימנותו. על כן, בנסיבות אלו בית המשפט המחוזי שב על קביעותיו של בית משפט השלום ודחה את ערעור המבקש.

באשר לגזר הדין, קבע בית המשפט המחוזי כי העונש שהושת על המבקש אין בו כדי להחמיר עמו, ואף מתון ביחס לחומרת העבירות בהן הורשע, נסיבות ביצוען ועברו הפלילי המכביד.

6. מכאן בקשת הרשות שבפני, בה שב המבקש ומשיג על קביעות הערכאות הקודמות בעניינו, כשלטענתו לא היה מקום להרשיעו בעבירות בהן הורשע.

לגישת המבקש, אופן השימוש "הכפול והמצטבר" בדוקטרינת החזקה התכופה בהרשעתו, מעורר סוגיה עקרונית החורגת מעניינו הפרטני, באופן המצדיק מתן רשות ערעור.

7. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן רק במקרים שבהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות ציבורית החורגת מעניינם של הצדדים להליך, או כאשר קיים חשש ממשי לעיוות דין או אי צדק קיצוני שנגרם למבקש (רע"פ 1186/21 אלעטאונה נ' מדינת ישראל (7.3.2021)).

עניינו של המבקש אינו נמנה עם מקרים חריגים אלו.

8. עיקר טענות המבקש מופנות כלפי קביעות שבעובדה של הערכאות הקודמות, אשר אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בהן - קל וחומר ב"גלגול שלישי" (רע"פ 225/21 אלקאר דביר בע"מ נ' מדינת ישראל (11.2.2021)).

למרות ניסיונו של המבקש ליתן אפיון עקרוני לבקשת רשות הערעור, אין בפנינו אלא רצון לשמיעת טענותיו הפרטניות פעם נוספת.

למעלה מן הצורך, אין כל ממש בהשגותיו של המבקש באשר לשימוש שעשה בית המשפט השלום בעניין "החזקה התכופה", בין יתר נימוקיו להרשיעו בדין (ראו למשל ע"פ 517/19 אבו עמאר נ' מדינת ישראל, פסקה 30 (6.7.2020)).

9. חומרת מעשיו של המבקש מדברת בעד עצמה. הפצת תמונות עירום של אדם ללא הסכמתו מהווה פגיעה בצנעת הפרט שלו, בפרטיותו, הלבנת פניו וביזוי ברבים, וכן פגיעה בזכויותיו הבסיסיות לפרטיות, לכבודו ולשמו הטוב (ע"פ 5090/18 מדינת ישראל נ' פלוני (18.11.2018); רע"פ 5745/19 פלוני נ' מדינת ישראל (23.10.2019)).

על רקע זה, נחקק סעיף 3(א)(5) לחוק למניעת הטרדה מינית, הקובע הטרדה מינית כפרסום צילום משפיל או מבזה, המתמקד במיניותו של קורבן העבירה. חקיקה זו מבטאת את ההכרה בכך שהמרחב הווירטואלי מהווה כר פורה לפגיעה מינית, המאפשר הפצת תמונות פוגעניות בתפוצה בלתי מוגבלת, אשר יש בה כדי להסב פגיעה מתמשכת

ובלתי הפיכה לקורבן (ראו הדר דנציג-רוזנברג ורוני רוזנברג "פורנוגרפיה נקם כהטרדה מינית" חוקים ט 265, 272 (2017)).

לאור הפגיעה הקשה בקורבן הנלווית לביצוע העבירה, ובשים לב לכך שלא פעם האפשרות לאתר את העבריין מוגבלת ביותר, נחוצה לגישתי מדיניות ענישה מחמירה אשר תרתיע עבריינים פוטנציאליים מלבצע את מעשיהם.

10. סוף דבר, הבקשה נידחת.

ניתנה היום, ד' בניסן התשפ"א (17.3.2021).

ש ו פ ט